

ЦѢНА НА ВѢСТНИКА:
за България годиш. 8 л.
за 6 мѣсеца. 3 л.
За странство год. 8 л.
За 6 мѣсеца. 4 л.

Всичко, що се отнася до
вѣстника, се адресира:
до редакцията на вѣст.
„Свѣтковица“ — гр. Варна.

СВѢТКОВИЦА

НЕЗАВИСИМЪ ПОЛИТИЧЕСКИ ВѢСТНИКЪ!

собствено издѣние на „Свѣтковица“

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО ВСЪКА НЕДѢЛЯ.

За обявления на ежес-
дневнѣ пристави се плаща
по 0.4 ст. на дума.

Неплатени писма не се
приематъ.

Разсипан не се връщатъ.

Инв. 7205

57

СЛ. ХРИСТОВЪ

XVII, 288

ОБЯВЛЕНИЕ

Варненското Колоѣзачно Д-во извѣстява на почитаемите варненски граждани, които притежаватъ билети отъ разиграната томбола на 31 декември 1910 г. отъ същото Д-во, печелившии прѣдмети сж изложени въ ателието на Руси Ивановъ, подъ Военния Клубъ, умоляватъ се да се явятъ и си получатъ печалбитъ, най късно до 20 т.м., слѣдъ която дата печалбитъ оставатъ за въ полза на Дружеството.

ОТЪ НАСТОЯТЕЛСТВОТО.

Кредитно Акционерно Д-во „ЗОРА“ Варна.

Покана

Въз основа на чл. 184 ст. Търговския Законъ и чл. 16 отъ устава на Дружеството, поканватъ се г. г. акционеритъ да присѣствуватъ на III то редовно годишно събрание, което ще се яне на 30-й того, въ 9 часа прѣдъ обѣдъ въ бирария „Галата“ (Ксенофонъ) въ гр. Варна.

ДНЕВЕНЪ РЕДЪ:

- I. Докладъ на управителния и провѣрителния съвѣти;
- II. Удобрѣние годишнитъ смѣтки и освобождаване отъ отговорностъ управителния и провѣрителния съвѣти;
- III. Гласуване бюджетитъ за 1911 год.
- IV. Избиране управителенъ и провѣрителенъ съвѣти, съгласно чл. 8 и 13 отъ устава.

За право участие въ събраниято, съгласно чл. 17 отъ дружественния уставъ, акциитъ ще се депозиратъ въ кантората на Дружеството Българската Народна Банка, Земледѣлческитъ банки, срѣщу поминени документи, издавани отъ дружеството и банцитъ, за право участие въ събрание то.

Ако събраниято не се състои на 30 Януари, то се отлага за 6 Февруари н. г. въ 6 часа прѣди обѣдъ въ същото помещение прѣвъ което врѣме се приематъ нови делозирания на акции и удостоверения.

Депозирването на акцитъ и приемането пълномощията ще се прѣкрати на 28-й Януари и на 4 Февруари с. г. въ 5 часа вечерята.

Варна, 10 Януари 1911 г.

Отъ управителния съвѣтъ.

Д-ръ Б. АСТАРДЖИЕВЪ

специалистъ по Кожнитъ и Венерически болѣсти.

Приема болни ежедневно отъ 6—9 ч. слѣдъ обѣдъ:
дами отъ 1—3 ч. слѣдъ обѣдъ.

Ул. „Дунавъ“, № 6 — Варна.

Георги Желѣзковъ

бивши държавенъ адвокатъ,

се установява на частна практика въ Варна. Писалище на ул. „Ташъ йолу.“ Води и защитава дѣла прѣдъ всички сѣздища въ царството.

Съдението на стамболиститъ.

По поводъ прѣдстоящото сѣдението на бившитъ министри-стамболисти, в. „България“ дава слѣдната уводна статия:

Докладътъ на анкетната комисиия по управлението на бившия режимъ възбуди раздражение въ печата, което можеше да се избѣгне, ако близкитъ до бившитъ министри и испирани отъ тѣхъ вѣстници се държаха по хладнокрѣвно. Народното Събрание има винаги право да разслѣдва управлението на коя да е партия и въ туй се състои едно отъ неговитъ най върховни права. Ни една партия, която претендира на лоялностъ и порядъчностъ, не може да се постави надъ върховната му воля. Като уважава себе си и общественото мнѣние, тя трѣбва да се подчинява на таа воля и да спазва управедливото рѣшение. Всеко друго домогване би било равностойно на посѣгателство на основния законъ и публичния редъ, съставляющъ основата на съврѣменната държава.

Противъ управлението на властующата партия до 1908 год. се възбуди подозрѣние чрѣвъ доклада на парламентарната анкетна комисиия въ отклонение отъ закоността и въкористолобиви сѣлки. Народното Събрание избра слѣдственна комисиия, натоварена да провѣри изнесенитъ факти и да му докладва. Ако то се убѣди отъ нейния докладъ, че има мѣсто за политическо и углавно прѣслѣждане, държавния сѣдъ, единственно компетентенъ по законитъ ни, ще каже властната си дума. Народното Събрание не рѣшава сѣдбата на никого; то не е сѣдъ; то не осжда; то само взема, съ надлежното си рѣшение, инициатива за конституиране държавния сѣдъ, който дѣйствува автономно и независимо.

Да допуснемъ, че доклада на слѣдственната комисиия ще има за резултатъ вотирането да се прѣдадатъ бившитъ министри на държавния сѣдъ. Понеже твърдятъ, че сж невинни, че сж съблюдавали законитъ и че не сж вършили никаква сѣлка за лични интереси, тѣ нѣматъ причини да се безпокоятъ. Конституционното

парламентарното управление е отговорно. Вѣки, който се натоварва, съ високата мисия да участвува въ управленето на страната, изпълнява граждански дългъ и, отъ минутата когато заема министерското мѣсто започва отговорността му. Последната не се създава отъ Народното Събрание; тя е присѣща на министерското положение; тя е неминуемо условие и затова всеки, който става министръ, прѣварително трѣбва да знае, че носи отговорностъ и за тази отговорностъ се търси сметка. Безъ това конституционното управление се изражда въ лицемеренъ деспотизмъ и отваря вратитъ на анархията. Всеки гражданинъ, слѣдователно, комуто се е паднала високата честъ да бжде тѣй високъ магистръ въ страната, трѣбва да бжде готовъ да се яви, съ непоколебимъ стоицизмъ, прѣдъ държавния сѣдъ, прѣдъ който се държи екземена за отговорноститъ. Какъ да се класифициратъ ония граждани, които, съзнавайки ужъ правата си, се домогватъ до интригата да отбѣгнатъ една държавна инсинуация? Какво име да имъ се даде, ако нѣматъ гражданското мъжество да се явятъ спокойни тамъ, за да чуятъ властното му, но справедливо слово?

Народното Събрание още не се е произнесло дали има или не мѣсто за държавенъ сѣдъ. Но ако се произнесе, каузата на бившитъ министри ще спечели само-тогава, когато тѣ, спокойно и безъ околни и не лоялни домогвания, дадатъ примѣръ за уважение на държавнитъ институти, въ името на които сж управлявали, когато безъ клевети и задни помисли, повѣрятъ честта и достойнството си на единъ сѣдъ, който, и по съставъ и по положение, дава несъмнѣнна граница за високата правда.

Граждани, макаръ и бивши министри, които нѣматъ, мъжеството да дочакатъ съ стоическо търпение авторитетната дума на върховния сѣдъ, ако, разбира се за него би имало мѣсто, прѣдставляватъ се сами за жалки фигури.

Стоян Е. Русевъ

адвокатъ.

Прѣмѣсти писалището си подъ I Варненски Мирови Сѣдия, близо до Окр. Сѣдъ.

Жуѣз на измаменитѣ.

(Хумореска).

Сѣбитията, за които ще ви поговоря, сѣ ставали близо прѣди двѣ хиляди години; значи, прѣди рождението на Христа. Дали тѣ сѣ истински или лъжовни, това не може да се знае. Но всѣки случай, всѣки трѣбва да ги проучи, разгледа, разкритикува и самъ да си прави заключение.

Случайно бѣхъ отишълъ въ едно кредитно учрѣждение и разсипали ме въведе въ кабинета на г-нъ „директора.“ Тамъ бѣха нѣколко души, все „почтени“ граждани, но твърдѣ пострѣвали и изпаднаха въ униние. Здрависахъ се съ всички и сѣднахъ на канапето.

— Тукъ нѣма чужди хора, каза г-нъ директора. И, като се обърна къмъ г. Воравишъ, каза му да продължи разказа си.

— Трѣбва да започна отъ началото господи, каза г. Воравишъ, защото нашия приятелъ току що дойде.

И наистина, много интересна е исторіята, която бѣхъ започналъ. Имайте малко търпѣние и послушайте:

— Прѣди двѣ хиляди години, въ единъ приморски градъ, имало нѣкой си знатенъ господинъ, който се зовалъ Окрамъ. Ако и глѣзено дѣте на майка и баща, още на млади години той съумялъ да се издигне и наложи.

Както днесъ, тъй и въ ония отдалечени врѣмена, парата е царувала надъ всичко. Окрамъ можалъ да схване тази тенденция и затова той си поставилъ за единствена цѣль въ живота да натрупа богатства и капитали. Встѣпилъ не встѣпилъ въ живота, той започналъ съ мошеничества.

— Ами какво сѣ правили прокуроритѣ и сѣдилищата, обадихъ се азъ,

— А бе брате, върази симпатичния разказвачъ; тогава прокурори и сѣдилища не е имало, нѣщо като анархия е царувало. Та, ще ви кажа, въ едно врѣме нашия герой започналъ да си шари въ всички крѣгове. Сѣдбата му се усмихнала и му дошла на помощъ, защото той успялъ да сключи бракъ съ една „чужденка“, която на всѣкъди парадирала съ своитѣ сѣмнителни богатства и съ своята невиджана до тогава волностъ. Като сега, тъй и по ония врѣмена, държа-

внѣ се управлявали отъ политически партии. Като всѣки хитъръ и „свѣршененъ“ човѣкъ, Окрамъ се числялъ тайно къмъ всѣки партия. По едно случайно стѣчение на обстоятелствата, слѣдъ настаналата министерска криза, властта била повѣрена на най-слабата и безобразна партия. Види се, че и тогава е имало личенъ режимъ. Какъ се е наричала тази партия, демократическа или либерална, това не е записано въ анализъ на исторіята и затова не може да се знае. Но всѣки случай, като всѣки практиченъ човѣкъ, Окрамъ станалъ най-ревностния послѣдователъ на „партията“, която току-що поела властта. И, за да засвидѣтельствува своята привързаностъ и прѣданостъ къмъ „партийната дисциплина“, той веднага отпусналъ 1500 лв. за обзавеждане на партийния клубъ.

— Гледайте човѣкъ и чудо, започнали да говорятъ всички тонковци. Тѣй се поддържа партия.

— Но не се смѣйте, господи: това било само една въдица, и каква още! Вѣнѣжъ подкупено разположението на правителствения сѣтъ, нашия герой се впуска въ вихъра на живота! И кой би могълъ, кой би посмѣлъ да го заподозре въ нищо? Боже сохрани! Когато дохождалъ нѣкой голѣмъ човѣкъ, при посрѣщане и веселби, Окрамъ билъ на първо мѣсто. Лека-полека, всички започнали да го почитатъ, всички му се кланяли, всички му снемали шапка! Тѣкмо това е търсилъ той! Слѣдъ като обзавелъ партийния клубъ, въ неговата глава се зародила великата мисль да основе и „клубъ на измаменитѣ.“ Казамо — свършено.

Между елегантния и търговски свѣтъ въ приморския градъ се разчуло, че „уважаемия г-нъ Окрамъ“ открилъ „клубъ на измаменитѣ.“ Понеже и той е билъ „директоръ“ на нѣкаква банка, това обстоятелство още повече спомогнало за засилване на неговата репутация. Въ скоро врѣме славата на „клуба на измаменитѣ“ се разнесла въ всички крѣгове. И всички претендиращи на „аристократическо“ потѣкло се надирѣврявали да посѣтятъ клубъ.

Трѣбва да ви кажа, че човѣкъ мжно би могълъ да опише този клубъ. Спорѣдъ достигнатитѣ до насъ прѣдания, той трѣбва да е билъ като нѣкой Крезовски палатъ. Напразно бедяха нещастния Паяковъ, че мобилитѣ му били изобразени въ нѣкое нѣмско иллюстрирано списание, като послѣдния дума на изкуството. „Клуба на измаменитѣ“ прѣдставлявалъ нѣщо дивно и неописуемо. Много министри, които обѣждали тамъ, не сѣ могли да здържатъ своето безкрайно възхи-

щение. Въ днешнитѣ „интелегентни врѣмена“ глупави хора едва ли ще се намѣрятъ, но тогава такива сѣ изобилствували.

Но да не ви утѣквавамъ повече, ще ви кажа, че основания отъ Окрамъ клубъ станалъ любимото мѣсто за събиране. Като всѣки клубъ, разбира се. Всѣка вечеръ въ този клубъ сѣ се разигравали сцени и оргии, които далечъ не сѣ съвмѣстами съ понятията за свѣршения моралъ. Слѣдъ царскитѣ гошавки и паршество, Окрамъ е ставалъ неоповѣдимъ господарь на положението. Като обиралъ почтениитѣ кавалери, той пристѣпвалъ и къмъ други дѣйствиа, които въ днешно врѣмъ е невъзможно да станатъ. Въ свѣршенитѣ стаи на клуба, той развеждалъ опонитѣ отъ блаженство дами, разговарялъ весело съ тѣхъ и слѣдъ туй таквозника... Но да сѣ живи прѣдни зѣби и да не приказвамъ повече.

— Ха ха-ха! изгърмахме всички едногласно. Възможно ли е това? прѣкъснахме ние захласнатия разказвачъ.

— Господи, продължи той, за автентичността на горния разказъ не гарантирамъ; но азъ ви го прѣдавамъ спорѣдъ събранитѣ сказания и исторически документи. Пъкъ вий, ако искате вѣрвайте, това е ваша работа.

За да не измѣчвамъ търпението ви, азъ ще свърша. Въ двѣ-три години, а по този начинъ, нашия герой успялъ да натрупа близо единъ милионъ лева. Слѣдъ това оттеглилъ се отъ търговскитѣ работи и трѣгналъ да пѣтува по свѣта. А вий знайте, че нѣма нищо по-хубаво и нищо по-приятно отъ това: да си надвиешъ на харча и да трѣгнешъ да пѣтешествуващъ по хубавитѣ земни кѣтове... Ей че животи!...

Щѣхъ да забравя да ви кажа, че примѣра на Окрамъ билъ зразителенъ, че и много други, подобни нему, го посѣдвали. Но за тѣхъ ще ви разкажа другъ пътъ.

Воравишъ едва бѣ произнесълъ послѣднитѣ думи, когато вратата се отвори и разсипали му съобща, че го викатъ. Той стана и излѣзе. Слѣдъ него всички излѣзохме.

Който има уши да слуша, който има умъ да разбира!

Ser.

БАНКЕРИ.

(малка комедия).

Кабинетъ на директора.

Директоръ Турчевъ. Заповѣдайте г-нъ Маркаръ, какво Ви носи тѣй рано?

Директоръ Маркаръ. Слѣдъ вчерашния ни разговоръ и идеята, която ти дадохъ, дойдохъ да я осъществимъ.

Дир. Турчевъ. Е добръ, ти искашъ непременно бижутеритѣ да ти отпусна за една нощъ да си послужишъ за банкета, нали? Макаръ че сѣ дадени въ залогъ, азъ имамъ право да ти ги отпусна за една нощъ — най-сетнѣ, ще присѣтствуватъ всички консули и директори на банки — пѣкъ и не струватъ повече отъ 16,000 лева.

Дир. Маркаръ. Да, консулитѣ ми обѣщаха да дойдатъ фамилиарно; сѣщо и директоритѣ на всички банки и дружества. Пѣкъ и банкета ще си струва; 4,000 лв. жертвувамъ за него. Той ще бѣде по блѣскѣвъ отъ оня, що дадохъ на министръ Яревъ. Благодаря ти, Турчевъ. Ще гледамъ да ти си отплатя и отстрама, не забравяйте да поздравите госпожата. До виждане въ 9 часѣтъ.

Дир. Турчевъ. До виждане драгий. Бижутеритѣ ще изпратя съ разсипания, бждете спокойни.

Дир. Маркаръ излиза.

СЦЕНА II.

Разкошенъ приемненъ салонъ въ дома на Директора Маркаръ. Г-жа Турчева и г. Турчевъ, Дир. Тарговъ, г-жа Таргова, Д-ръ Печеняговъ и Печенягова, г. Божидаровъ и г-жа Божидарова, г-жа и г-нъ Вакелъ, френ. консулъ, г-жа и г-нъ Дюрки, англ. консулъ, г-жа и г-нъ Бирманъ, герм. консулъ, г-жа и г-нъ Маркаръ. Оркестра изпълнява „Весела Вдовица.“ Всички въ най-разкошни туалети.

Разговора се води на френски.

Г-жа Турчева. Заповѣдайте, трапезата е готова (масата наредена съ сребърни, златни и фаянсови сервиси. Всички ставатъ. Дамитѣ напрѣдъ, кавалеритѣ слѣдъ тѣхъ въ най-весело настроение, говорятъ на групи. Всички сѣдатъ и почва сервирането).

г-нъ Маркаръ. Този фазанъ ми е изпратенъ отъ единъ нашъ приятелъ на двореца. Азъ вѣрвамъ, че скоро ще получи и отъ самия дворецъ.

г-нъ Турчевъ. Вие г. Маркаръ бързо се издигате. Вашето приятелство отъ день на день ми става по цѣнно. Азъ ще направя всичко възможно отъ друга страна, да можете да се издигнете и да подѣржате тоя луксъ, който Ви отива. Въ нашата банка азъ Ви увеличавамъ личния кредитъ на 50 хиляди лева.

Дир. Тарговъ. Не забравяйте и мое то приятелство. Макаръ нашето дружество да е по-бѣдно отъ банката на г. Турчева, но азъ Ви откривамъ 25 хиляди лева личенъ кредитъ.

Печеняговъ. То се знае, че и въ нашата банка ще има едно кѣтче отъ 20,000 лв. за васъ лично.

Божидаровъ. Недѣйте мисли, че сте забравенъ отъ мене. Нашето д-во ще Ви постави между първитѣ си клиенти, като Ви отпуща личенъ кредитъ 40,000 лева.

ПОДЛИСТНИКЪ

А. Страшимировъ.

ЖАКЕРИЯ.

Продължение отъ брой 40.

Господарскитѣ хора обаче сѣ навикнали давиждатъ въ селенитѣ стадо животни и почватъ да ги биятъ съ камшицитѣ си.

Ето сѣдѣ тая ужасна картина поетѣтъ издига още еднажъ на лице великата душа, която се крие въ простия народъ т. е. въ гърдитѣ на милионитѣ популкани рѣцѣ:

Множество скрити английски ездици нападатъ отъ всички страни, да заловятъ живи господаритѣ на мѣстността; господарската дѣщеря примира, годеникѣтъ ѝ вика на помощъ „скотовѣтъ“ селени и тѣ, като единъ човѣкъ пакъ се втурватъ на бой срѣщу враговетѣ на Франция. Даже тѣй огорчениитѣ. Отецъ Иванъ, даже той се подизява на своето селско сърдце, вѣрно къмъ родината, къмъ татковината, къмъ милата Франция: дага

той изтървано отъ убитѣ войникѣ копие и се сипуца срѣщу англичанитѣ.

Този е моментѣтъ, въ който трѣбва да се мисли, че готованитѣ господари ще сѣзнаатъ май-послѣ, какво ничтожество сѣ тѣ прѣдъ масата на селенитѣ, които не само ги хранятъ, но имъ пазятъ още имота и живота.

Обаче хиляди такива моменти е имало, а пошурелитѣ господари не само не сѣ поумнявали, ами сѣ смѣтали, че и въ такива случаи селянитѣ сѣ ги защищавали сѣмо, защото сѣ се наплашили отъ господарскитѣ нѣм камшици...

И защото това е било тѣй, защото наистина по земята сѣ се навѣдвали „скотовѣтъ“, — само за това въ горитѣ е излѣзалъ Сивия вѣлкъ съ своитѣ вѣлци.

И сега той се явява на сцената — явява се вѣтъ, непримиримъ, всеотрицающъ — реве:

Сивиятъ вѣлкъ. Смъртъ на всички — и на англичани, и на Французи! Палете къщитѣ! У-у, Сивиятъ вѣлкъ иде, Сивиятъ вѣлкъ!

Селото е запалено, Сивиятъ вѣлкъ отвлѣча господарския добитѣтъ, като го отнема отъ англичанитѣ съ сражение. Въ това врѣме господари и селени сѣгжаставатъ братски рѣдовѣтъ си, ударватъ на англичанитѣ и ги разбиватъ, като зематъ и самия Браунъ въ плѣтъ. Господарскитѣ войски сѣ отнели и частъ отъ селския добитѣтъ, който е останалъ въ рѣцѣтъ на англичанитѣ. И его тукъ господаритѣ се показватъ пакъ злоти: защото господарския добитѣтъ е отвлеченъ отъ Сивия вѣлкъ, приставатъ още на мѣстото разпрѣдѣля повърнатия селски добитѣтъ — два на господаря, единъ на селенитѣ. Селенитѣ посърнаи викатъ: „но този добитѣтъ е нашъ!“ „А дѣ нашиятъ?“ отговаря господарския човѣкъ и продължава да дѣли...

Разяренитѣ селени почватъ да у-

биватъ кравитѣ си, а господарскитѣ хора убиватъ селенитѣ... Повалятъ се петнадесетъ трупа. И бунтѣтъ е готовъ!

Въ всички врѣмена и страни селскитѣ бунтове сѣ почвали съ малки кръвопролития и послѣ сѣ се разраствали въ тайни клетвени дружества, които пѣкъ по свой редъ сѣ издавали масовото черно во нство — *Жамерилта*, която е побѣдоносна, всичко разрушава и най-послѣ нараства на такава страшна величина, че секашъ се разкапва отсамо себе си т. е. само се побѣждава.

Отецъ Иванъ отъ манастиря Св. Лефруа, който заедно съ селенитѣ се сражава, за да спаси живота и имота на господаритѣ, е очевидецъ, какъ слѣдъ прогонването на англичанитѣ, още на полесражението, сѣщитѣ господари дигатъ пакъ своя камшикъ върху гърба на селенитѣ, ограбватъ имъ имота, провориратъ ги на бунтъ и поваляватъ петнадесетъ души отъ „популкани рѣцѣ.“ Тази картина вече вѣдушава и на така огорчения отецъ Иванъ рѣшението, да органи-

г-н Маркар: Благодаря, господа, на всички Ви. Аз ще оправдая твърд джентелменски Вашето доверие.

(Слугитъ отварят шампанско. Всички въ весело настроение; нѣкои почватъ да акомпаниратъ валса на Веселата Вдовица. Г-нъ и г-жа Маркаръ постоянно пълнятъ чашитъ. Г-нъ Маркаръ и г-жа Турчева си разивнятъ многообещаващи погледи).

г-нъ Турчевъ: (държи тостъ). Дигамъ чашата за здравето на нашитъ мили домакини, които доказаха на външния свѣтъ, че България — въ частностъ нашия градъ — е вече единъ европейски кѣтъ

(Всички пиятъ).

г-нъ Маркаръ: Азъ пъкъ пия за нашитъ скѣпи гости, цѣлѣ на тукашната интелигенция начело на прѣдставителитъ на най-силнитъ европейски държави

Г-жа и г-нъ Вакелъ, г-жа и г-нъ Дюрки и г-жа и г-нъ Вирманъ: Най-ласкаво благодаримъ за хубавитъ думи, които ни твърдѣ трогватъ.

(Всички въ най-весело настроение).

Г-нъ **МАРКАРЪ** шепне нѣщо на ухото на г-нъ **ТУРЧЕВА**; послѣдния клати глава удобрително и слѣдъ малко и двамата излизатъ и отиватъ въ кабинета на г-нъ **Маркаръ**.

СЦЕНА III.

Кабинета на г-нъ Маркаръ.

г-нъ Маркаръ: До два дни ми трѣбватъ 50,000 лева. Вашия подписъ, г. Турчевъ, ми е достатъченъ. (Изважда една полица).

г-нъ Турчевъ: За Васъ касата на банката ми е винаги отворена. (Подписва полицата).

г-нъ Маркаръ: Благодаря Ви, г-нъ Турчевъ, скоро ще получите моята искрена отплата.

ТУРЧЕВЪ излиза при гоститъ

СЦЕНА IV.

Г-жа Маркаръ и г-нъ Божидаровъ въ спалнята на г-жа Маркаръ.

г-жа Маркаръ: Азъ ти дадохъ вече доказателства за моята любовъ къмъ тебе, а ти?

г-нъ Божидаровъ: За тебе и за г-нъ Маркаръ всичко мое е Ваше.

Г-жа Маркаръ: Милчѣкъ, мжѣтъ ми за два дни има една голѣма нужда отъ 30,000 лева, за една работа, която ще ни донесе голѣми удоволствия. Вашия подписъ въ тая полица е достатъченъ, за да ни услужа за два дни само. Нали?

Г-нъ Божидаровъ: Защо ме питате, азъ вече казахъ. (Прѣгрѣща я и цѣлува страстно, слѣдъ което подписва полицата).

Г-жа Маркаръ: Да излѣземъ, за да разсѣемъ подозрѣнието. Утрѣ въ 9 часѣтъ те чакамъ.

СЦЕНА V.

Кабинета.

Г-нъ **МАРКАРЪ** звъни. Идва слугата.

Г-нъ Маркаръ: Пришепни на ухото на г. Печеняговъ да дойде при менъ.

Слѣдъ малко влиза г-нъ **ПЕЧЕНЯГОВЪ**, въ весело настроение, почти пиянъ и тънаника.

Г-нъ Маркаръ: Г-нъ Печеняговъ бѣхъ забравилъ, че за утрѣ имахъ една голѣма нужда отъ 40,000 лв. До три дни ще бѣде уредена тая полица, а работата ще ми донесе 10 такъва печери. Моля, подпишете. Вашия подписъ заслѣпява търговския свѣтъ; ползвате се съ най-добро име.

Г-нъ Печеняговъ: (Пѣе. „Ой Сузана“ и подписва полицата). Г-нъ Маркаръ, въ твърдѣ весело настроение съмъ, позволете ми една цѣлувка.

Г-нъ Маркаръ: За Васъ не една, а хиляди цѣлувки. (Цѣлуватъ се).

Излизатъ и двамата и отиватъ при другитъ.

СЦЕНА VI.

Г-жа Маркаръ и г-нъ Турчевъ подъ рѣжа влизатъ въ спалнята на г-жа Маркаръ.

Г-нъ Турчевъ: Азъ виждамъ, че г-нъ Божидаровъ има по-голѣмо кѣтче въ Вашето сърдце.

Г-жа Маркаръ: Отъ гдѣ тия съмнения? Не доказахъ ли ти вчера, че моето сърдце изцѣло принадлежи натебе? Азъ още сега бихъ ти дала доказателства, но за сега приеми това (цѣлува го). Но азъ съмъ загрижена за мъжа си. За утрѣ му трѣбватъ 45,000 лв. за една важна работа, която ще ни донесе още много подобни срѣщи. Моля услужи. Това го правихъ за мене, понеже всичката печалба ще бѣде моя — за лѣтосъ въ Швейцария — нали ще дойдешъ и ти? — Ще бѣда сама...

Г-нъ Турчевъ: О душничке, много се забавихме, жена ми много ме ревнува. Дай полицата. (Подписва я). Дай другата полицата. (Г-жа Маркаръ му подава устнитъ си — цѣлуватъ се страстно; излизатъ подъ рѣжа и влизатъ при другитъ. Г-жа и г-нъ Маркаръ се спогледватъ съ усмивка. Всички ставатъ и влизатъ въ салона. Слугитъ поднасятъ кафе).

СЦЕНА VII.

Г-жа Турчева и г-нъ Маркаръ подъ рѣжа влизатъ въ кабинета.

Г-жа Турчева: Най-сетнѣ, ето ни сами. Дай си по-скоро устнитъ. Охъ, колко силно те обичамъ. Моя Турчевъ вече . . . , а ти си толкова младъ и ене гиченъ . . . (Прѣгрнати съ впити единъ въ другъ устни — падатъ върху едно канапе).

СЦЕНА VIII.

Слѣдъ два дни. Кабинетъ въ банката на Турчевъ.

Турчевъ: (на себе си). Тая новина не ми се вижда правдоподобна; чакай да попитамъ Печенягова. По телефона: Ало,

кой тамъ. Моля дайте ми № 52. Тия си Печеняговъ. Истина ли е чег. Маркаръ заминалъ за Алжиръ? Значи, и ти чу това! Тогава да съобща на Божидарова и Таргова и елате тука.

СЦЕНА IX.

Кабинета на Турчевъ — сѣдатъ Турчевъ, Божидаровъ, Печеняговъ и Тарговъ.

Турчевъ: Значи, г-да, истина било. Той забѣгналъ. Даже продалъ мебелитъ си. Но знаете ли какво сторихъ азъ? Подписахъ му една полица за 50,000 лв. за два дни.

Печеняговъ: (като подскача). Тѣй ли? — Ами и азъ подписахъ за 40,000 лв.

Тарговъ: (подскача като ужилень). Азъ пъкъ за 45,000 лв.

Божидаровъ: (меланхолично). Значи, азъ съмъ билъ най-щастливъ. Подписахъ му само за 30,000 лв.

Турчевъ: Азъ пъкъ, азъ му освободихъ и заложнитъ бижутерии за 16 хил лева и намѣрихъ жена си въ прѣгрѣднитъ му

Тарговъ: Азъ поне цѣлунахъ жена му. **Г-нъ Божидаровъ:** И азъ я цѣлунахъ. Значи, лѣгала и двамата ни.

Печеняговъ: Азъ пъкъ . . . цѣлунахъ него . . .

Турчевъ: То се вижда, че азъ съмъ най-изгубилъ. Изгубихъ и паритъ и вѣрността на . . . , а вѣрвамъ . . . и топлото си мѣсто.

Всички (заповени.) Сега какво да правимъ?? . . .

Завѣсата се снука.

ПРѣДИ да застраховате имота си изучете новитъ, НАЙ-ИЗНОСНИ и ЛИБЕРАЛНИ тарифи на старото Дружество „АНКРЪ.“ Капитали и фондове 196.000.000.

СВѣдѣния БЕЗПЛАТНО.

Прѣдставители въ Варна:
ЧИМШИРОВЪ & СРЕБРОВЪ.

Хроника

Сждебно слѣдствие въ флота.

Между Димитриевъ и лейтенантъ Добревъ възникналъ сериозенъ конфликтъ. Единъ отъ другъ хасъ не стрували, карали се, хокали се, взаимно се ругали — така разправятъ нѣкои морски офицери. Вслѣдствие рапорта на Добрева, военния министъръ делегиралъ генералъ Бояджиева да раз-

слѣдва случката. По нова година Бояджиевъ дойде въ Варна и произведе дознание. Два-три дни слѣдъ това, по разпорѣждане на военното министерство, отъ Русе пристигна военния слѣдователъ майоръ Жостовъ. Както се научаваме, г. Жостовъ ще разсѣдва всичкитъ кражби и злоупотрѣбления, които се прѣписватъ на Димитриева. Г-нъ Жостовъ е извѣстенъ като отличенъ воененъ слѣдователъ и затова обществото съ право ще очаква отъ него да открие виновницитъ, които оцетиха държавата съ доставката на прословититъ минни „Соте-Харле.“ Ще се повърнемъ.

Политическа рѣчь.

Варненското бюро на народната партия бѣше разгласило, че на 9-й януарий, въ салона „Промекъ“, члена отъ централното бюро на сѣщата партия, г. Ат. Буровъ, ще държи политическа рѣчь. Къмъ 10¹⁵ часа, зала „Промекъ“ бѣ прѣпълнена съ около 400 души слушатели, принадлежащи къмъ всички политически партии. Бърземе да прѣдадемъ впечатлѣнията си отъ тази твърдѣ своеобразна рѣчь, която единодушно се осажда отъ цѣлото варненско общество. Прѣди всичко, г. Буровъ се надува повече отъ колкото трѣбва; и сетнѣ, придава сжвѣжност на нѣкакъвъ менторъ какъвто не е и не може да бѣде. Види се той забравя, че съ банални и наизустъ звучени високопарни формули не може да се парадирва прѣдъ една високо-интелигентна аудитория. Най-напрѣдъ г. Буровъ изненада всичкитъ слушатели съ глупавата декларация: „Азъ излизамъ прѣдъ васъ безъ всякаква програма; народната партия, въ името на която говоря, е дошла до убѣждението, че за българския парламентаризмъ — при днешното положение — програмитъ и общаяната не могатъ да се изпълнятъ.“ Разбира се, това ни най-малко не попрѣчи на г. Бурова да прави всевъзможни обѣщания и да опровергава самия себе. Въ двучасова, крайно-угѣтчителна рѣчь, той засѣгна всички живо-трѣпущи политико-обществени въпроси. Говори върху външната, вътрѣшната и финансовата политика на държавата, а най-вече се спря върху личния режимъ. Въ русенската си рѣчь, г. д-ръ Ал. Радевъ твърдѣ духовито бѣ забѣлѣвалъ, че личния режимъ е боевия конь, върху който оглавна вѣздатъ повечето политически партии. Личния режимъ е станалъ вече една изтъркана фраза, съ която не може да се печелятъ лаври. А г. Буровъ е останалъ твърдѣ назадъ, защото повечето врѣме той говори все върху тая тема. Минаха вече ония блаженни врѣмена, — за които сигурно Такевъ най-

зира селенитъ, да побѣди господаритъ и да тури другъ редъ въ царството.

Самъ отецъ Иванъ е селенинъ, макаръ и ученъ. Той знае, какъ чувствуватъ и какъ мислятъ селенитъ, познава чистия имъ идеализмъ, тѣхното благочестие и религиозна послушностъ. И смѣта, че тѣ ще си останатъ пакъ такива и когато ги прѣвърне на „вълци“ т. е. когато ги разбуди. И въ това е непростителното му заблуждение. Съ смѣло чувство на юначенъ вождъ и съ дълбока вѣра на справедливъ човѣкъ, отецъ Иванъ почва да сблизява по смѣлитъ селени отъ околността въ манастиря Лефруа и да крѣпи възмущението срѣщу господаритъ. А поводитѣ за това сж съ хиляди: събиране на данъци отъ селенитъ, които иматъ своя земя, жестокостъ, съ работницитъ, подигравка съ честта и религията и пр. и пр.

Изглежда, че отецъ Иванъ, колкото и да обича селенитъ, чувствува колко е тъмна у тѣхъ душата, на какви злини сж тѣ кадърни, когато имъ притѣмне прѣдъ очи, и за това се двоуми и не пристава къмъ смѣла работа. Но подбѣжанитъ селени и сами

иднатъ до рѣшителната стѣпка. — Въ сѣбдни общини жетвата не станала настѣпилъ гладъ и селенитъ се обхванали отъ „бѣсъ“, дигнали се срѣщу своя господаръ, Филипъ де Батфолъ. Туй било доста: „бѣсътъ“ заразилъ всички на около и една нощъ цѣлъ единъ неусѣтно понинналъ селскъ комитетъ се явява въ манастиря Лефруа и прѣдлага на отецъ Иванъ, да стане тѣхенъ вождъ „въ името на божата правда и христовата вѣра“ за борба срѣщу антихриститъ господаря.

Ето тази трогателна картина на селски заговори:

Въ манастиря Св. Лефруа. Келията на отецъ Ивана. При благочестива влизатъ селенитъ **Симонъ, Моранъ, Вартоломей, Галъонъ и Тома**.

Симонъ: Простете ни за смѣлостта, отче, но ние идемъ да ви обадимъ велика тайна. (Къмъ другитъ селени) Нали, братия, това е велика тайна?

Всички. Да, голѣма тайна.

Отецъ Иванъ: Казвайте де, нѣмамъ врѣме.

Симонъ: Тая тайна . . . Ете Моранъ всичко ще ви разкаже.

Моранъ: Не, разкажи ти, нали ти почна?

Симонъ: Не, ти по-добрѣ ще разкажешъ.

Отецъ Иванъ: Е, ама кажете най-послѣ! Говори ти, Моранъ, какво има?

Моранъ: Еге това, отче Иване. Дойде единъ човѣкъ отъ Женеската община, когото зоватъ Тома. Той е жененъ братъ на нашенеца-арабаджия, който живѣе въ Жение.

Отецъ Иванъ: Е, та цо?

Моранъ: Еге . . . ще рѣка, дойде той отъ Жение и обажа . . . обажа, че тамъ . . . хората умиратъ отъ гладъ. Вий нали знаете, че тамъ жетвата бѣше слаба. Еге на, разярили се хората.

Отецъ Иванъ: Послѣ?

Моранъ: Послѣ . . . всички се дигатъ противъ тамошния господаръ Филипъ де Батфолъ.

Симонъ: (нагърта.) И противъ всичкитъ господари въобще! (На страни) Истърсихъ му я!

Отецъ Иванъ: (Съ прѣсторено нехайство) Какво отъ туй?

Моранъ: Ето какво: вий отче, да би ни казали и сега нѣкоя блага дума, като онзи день. Нали помните?

„Хи, страхопѣзловци,“ — ни казахте вие; — „оставате се да ви тѣпчатъ хора, които никакъ не сж по-силни отъ васъ.“

Отецъ Иванъ: Хмъ, защо да ви повтарямъ думи, които вий сте запомнили тѣй добрѣ

Тома. Видите ли, отче Иване, да ви кажа азъ вамъ направо: по между насъ има вече доста хора, които биха се хвърлили прѣзъ глава въ огъня, ако нѣкой имъ кажеше: напрѣдъ, братия!

Отецъ Иванъ: (На страни) Значи . . . чернитъ облаци носятъ буря.

Моранъ: Това, което става въ Жение и у насъ, е вредомъ — и въ Роувалъ, и въ Берниатъ, и въ Лясурсъ — въ всички общини. И вече всички смѣтатъ, че господаритъ ни врѣдятъ по-вече, отколкото полскитъ миньки

Отецъ Иванъ: Ще рѣче, вий правите заговоръ . . . готвите се на борба за правда и редъ?

Симонъ: На, тѣй! Ние всички еднакъво мислимъ! (Мълчание.)

(Слѣдва.)

много ще съжалява — когато, с агитационитѣ противъ държавния глава се печелеха евтини побѣди. Почти въ цѣлата си рѣчь, г. Буровъ се занимаваше съ личността на държавния глава и го третираше като главенъ виновникъ за личния режимъ и за всички социални злини. Прѣди всичко, държавния глава е простосмъртенъ човѣкъ и, като такъвъ, не може да не върши грѣшки. Не сме ние, които ще защитаваме неговитѣ грѣшки. На всѣки случай, отъ тѣхъ не може да се черпи такъвъ огроменъ капиталъ за борба и политика. Другъ би билъ въпроса, ако г. Буровъ го вършеше прѣдъ една проста аудитория въ Дисконетъ и Долна Орхонина, гдѣто всѣко може да мине. Единъ десетостепененъ селски агитаторъ може да занимава слушателитѣ си съ всестъпни брѣвѣжи, но за единъ широко рекламиранъ лидеръ, това не е позволено. Народнишкия агитаторъ забравя, че личния режимъ може да се прѣвие само подъ усилията и напора на организирани обществено политически групировки; до тѣто българскитѣ граждани не влизатъ въ домоветѣ на напредничавитѣ парт и за да ги подкрѣпятъ, всѣка борба противъ личния режимъ ще бѣде празна приказка.

И друго нѣщо. Г-н Буровъ старателно отбѣгваше да говори за управлението на народната партия. И твърдѣ обяснимо. Ноторенъ фактъ е, че именно при режима на народната партия се създадохъ крѣпкитѣ подпори на личния режимъ. Върху това двѣ мѣтини нѣма. Защо тогава той се провиняше, че личния режимъ съществувалъ само отъ 10 години насамъ? Защо той не помѣна за прѣфинансирани приеми на този режимъ, тѣй сполучливо окачествени съ всеизвестното морално влияние и „свежостъ“? Види се, че г. Буровъ е твърдѣ младъ, и не си е далъ труда да изучи новѣйшата на политическа история; илѣче, той би билъ по-внимателенъ и не би ималъ дързостта умислено да замѣлва такива крупни факти, които основно опровергаватъ поддръжанитѣ отъ него положения.

Съ явна тенденциозностъ и глупава ярония, г. Буровъ пожела да закачи и управлението на г. Данева. Управлението на г. Данева бѣ почти-но, но каква полза отъ това? Слѣдъ него дойдохъ разбойници и всѣко унищожиха. Почтено управление не е достатъчно, г. трѣбва да се създадатъ коренни реформи, които да гарантиратъ правилния развой на държавното управление. Като че ли г. Буровъ живѣе въ Патагония и не е слѣдилъ дѣятелността на г. Данева и на прѣдседателстваното отъ него министерство. Ако има политиканъ, които най-много да сѣ грижили за създаването на радикални реформи, това сѣ именно прогресиститѣ и г. Буровъ не можеше да не знае това.

При свѣршената на рѣчьта си, г. Буровъ направи слѣдната бѣлѣжка: „Народната партия има едно-опредѣлено гледище за избѣгване на личния режимъ: Държавния глава е длъженъ да повѣрява властта на партия, която прѣдставлява болшинството (г. Буровъ се стѣсна да каже, че народната партия прѣдставлява болшинството); да не назначава за министри угодици; защото, ако назначава такива, въ нашитѣ очи той върши прѣстѣпление, той нарушава своята кѣтва за вѣрностъ.“

Сигурно и самитѣ привърженици на народната партия въ Варна сѣ оставали недоволни отъ блудкавата рѣчь на г. Бурова; въ тѣхната срѣда има доста свѣсти хора, които несравнено по-добъръ биха могли да разяснятъ днешнитѣ политически събития и да изложатъ гледището на своята партия по тѣхъ.

За Градоначалника.

„Замѣтила се планината, та роди

миска,“ казва народната поговорка. Г. Поповъ, Варненски Градоначалникъ, въ своето опровержение печатано въ в. „Народна Сила“ въ цѣли двѣ колони по поводъ изобличенията, които направихме, че той е блудникъ и рушветчия, не казва нищо друго освѣтъ „лъжа е „яестътъ“ и мисли че вончко е опровергано и всѣчки го вѣрватъ. За да свѣршимъ веднѣжъ за винаги съ него, най-отче веднѣжъ ще му кажемъ, че като частна личностъ, той ни най-малко не ни интересува и нѣма да му направимъ тѣзи гестъ да се занимаваме съ него, но нѣтъ ни интересуватъ дѣлата му като органъ публичната властъ, като е злоупотреблявалъ съ нея. Сега като изнесохме на бѣлъ свѣтъ неговитѣ дѣла, оставаме съдебната властъ да си каже думата.

Запитване.

Помолени сме да отправимъ къмъ г. Кмета слѣдующето запитване: знае ли той, че прѣдприемача за шосиране улица „Ботевска“, Хр. Леонидевъ, въпрѣки поемнитѣ условия, си служи съ Каспичански камане вмѣсто Шайтанджийски. Каспичанскитѣ камане сѣ много по мѣки и свѣршенно не трайни, затова пѣкъ и много по евтини отъ Шайтанджийскитѣ. Ако това знае г. Кмета, защо до сега не е постѣпалъ съгласно поемнитѣ условия. Или Хр. Леонидевъ, като демократъ и братовчедъ на видни демократи, заслужава да му се правятъ тези тѣжки, които сѣ изъ ушрѣтъ на общината. Сега се обяснява, защо Леонидевъ развали търга за сѣщата улица и го отне отъ Г. Андрейчъ въ съ 500 лв. по долу.

Оплаквания.

Мнозина граждани, които сѣ имали въ домоветѣ си карантинна, се оплакватъ, че събранитѣ имъ за дезинфекциране домашни вѣщи, не се дезинфекцирали и поврѣцъ ли на вѣрме, а сѣ биле задържани по цѣли седмици, подъ предлогъ: веднѣжъ карантинния машинистъ отсъствувалъ, другъ пъкъ вѣглицата се свѣршватъ зли каруца нѣма и пр. Обръщаме вниманието на властта, че каквито и да сѣ мотивитѣ, тѣ не сѣ извинителни и трѣбва още сѣщия денъ да се дезинфекциратъ вѣщитѣ и се поврѣцатъ на притежателитѣ имъ, защото отъ подобна дезинфекция вмѣсто полза наниса се врѣда; дѣцата на едно известно тукъ семейство, които сѣ страдали 40 дена отъ скарлатина и сѣ биле свѣршенно изнеможели, слѣдъ това сѣ били принудени да сиѣтъ на свѣршенно голъ потентъ цѣла седмица по причина, че всички покривки и постѣлки сѣ биле събрани за дезинфекция и не поврѣнати цѣла седмица и потакѣвъ начинъ дѣцата сѣ биле изложени на голѣмъ рискъ за простуда и ново заболяване.

Дво „Звѣзда“ обявено въ несостоятелностъ.

Завчера Варненски Окр. Сѣдъ обяви въ несостоятелностъ Акционерното дво „Звѣзда“. За дѣловодител на тази несостоятелностъ е назначенъ подпрѣдседателя на сѣда г. Б. Боженски, а за синдизи Варненскитѣ адвокати г. г. Ст. Е. Русевъ и Д. Филовъ. Говори се, че пасива на несостоятелността, надминува въ 500, 000 лева, когато актива едва ли ще стигне 100, 000 лева.

Заловенъ.

Упорито се носи слухъ изъ града, че всеизвестния вече аферистъ Марко Симеоновъ билъ заловенъ въ Атина. Сега се водѣли прѣговори за екстрадирането и довеждането му въ Варна.

Умишлени фалити.

Умишленитѣ фалити зачестиха и обществото е просто въ недоумѣние.

Само въ тѣчение на нѣкоко дни окръжния сѣдъ обяви въ несостоятелностъ нѣколко фирми, между които Георги Кюркчи Радевъ, Миповъ & Натанъ и др. Тѣзи дни се очакватъ нови фалити. Ако прокурорската властъ бѣше по-бдителна, сега не щѣ хме да бждемъ зрители на тѣзи злостни банкротства. Отъ двѣ-три години се знае, че въ Варна се подвизаватъ разни аферисти и, съ явната покрѣпа на властта спокойно вършеха своето гибелно дѣло. Ние писахме вече, пѣкъ и сега твърдимъ, че между младитѣ Варненски търговци има множество Марковци, които си живѣятъ спокойно, незабѣгнати отъ никого. Нѣма ли, найсетѣ, властта да ги залови и да имъ поиска смѣтка?

Архивата на Раковски.

Министерството на Народното Просвѣщение е рѣшило да откупи архивата на Раковски. На правоимешиятъ ще се дадатъ 20, 000 лева. Архивата на Раковски съдържала около 170) документи отъ голѣма исто-

рическа стойностъ. Въ скоро вѣрме министерството на народното просвѣщение щѣ да издаде описъ на тѣзи документи.

Кражба.

Завчера, прѣзъ нощта неизвѣстни лица сѣ изкрѣтили желѣзнитѣ рашедки на прозореца отъ бакалския магазинъ на Бони Бѣваровъ V уч. и сѣ сѣ взѣмнали въ магазина съ цѣлъ на обирание. Крадцитѣ сѣ задигнали отъ магазина всичкия тютюнъ на стойностъ 100 лв., нѣкои други бакалски стоки и около 20 лв. кребни пари, които Бѣваровъ не прибралъ въ касата, и оставилъ въ чекмеджето. Крадцитѣ не сѣ заловени. На послѣдѣтъ кражбитѣ въ града много зачестиха: извършиха се повече отъ 10 кражби, безъ да бждатъ заловени авторитѣ имъ. Какво прави нашия градоначалникъ? Види се, по лѣсно му е да пише невѣрни о проверки, отколкото да злѣди крадцитѣ.

Бившъ дългогодишенъ началникъ станции по Б. Д. Желѣзници съ откъпането на линията Девня—Добричъ,

ОТКРИВА КОМИСИОНЕРО-ЕКСПЕДИТОРСКА КЪЩА

при гарата Добричъ.

Ще се занимае съ прѣпращане на разни стоки. Ще дава всѣ какви упѣтвания по изпращания и получаване на стоки.

Разни рекламации по желѣзнопѣтната нередовностъ и общетения.

Търси колеги по гаритѣ, съ които да работи взаимно. До откриване на линията, адресирайте за споразумѣние гара Гебедже.

1 - 5

К. ВОЗНИЦКИ.

Нова Библиотека.

Отбрани произведения изъ всемирната литература; добри прѣводи отъ познати български писатели. Излиза седмично. Отдѣленъ номеръ — 30 ст. Абонаментъ за 10 номера — 3 лв. прѣдплатени.

Търсятъ се дѣятелни настоятели.

Адресъ

2—3

Книгоиздателство „ЗНАНИЕ“ — София.

Важно извѣстие за г-да търговцитѣ.

Съобщавамъ на г-да търговцитѣ, че вече ми пристигнаха въ

ПЕЧАТНИЦАТА „ПРОСВѢТА“

повече отъ 100 вида най-разнообразни букви и орнаменти за

бланки, фактури, полици, чекове, търговски тефтери,

циркуляри и пр.

Поржкитѣ изработвамъ, по желание, съ два и повече цѣта

съ свѣршенно намалени цѣни.

За улеснение на г-да търговцитѣ, снабдихъ печатницата си съ телефонъ № 254 и държа винаги на тѣхно разположение човѣкъ за приемъ и прѣдъ, поржкитѣ

Съ Почитание:

Слави Христовъ.

Печатница „Просвѣта“, Варна.